

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 347

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 12 iunie 2013

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 230 din 9 mai 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2013 pentru modificarea și completarea art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 94/1999 privind participarea României la procedurile în fața Curții Europene a Drepturilor Omului și a Comitetului Miniștrilor ale Consiliului Europei și exercitarea dreptului de regres al statului în urma hotărârilor și convențiilor de rezolvare pe cale amiabilă	1-5		puterea judecătorească, reprezentată prin Consiliul Superior al Magistraturii, și puterea executivă, reprezentată prin Guvernul României, formulată de președintele Consiliului Superior al Magistraturii 6-11
★			
Opinie separată	5		
Decizia nr. 231 din 9 mai 2013 asupra cererii de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională dintre		58.	ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI — Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Legii nr. 283/2010 privind camerele pentru agricultură, industrie alimentară, piscicultură, silvicultură și dezvoltare rurală și pentru abrogarea art. II din Legea nr. 122/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 283/2010 privind camerele pentru agricultură, silvicultură și dezvoltare rurală 11-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 230

din 9 mai 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2013 pentru modificarea și completarea art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 94/1999 privind participarea României la procedurile în fața Curții Europene a Drepturilor Omului și a Comitetului Miniștrilor ale Consiliului Europei și exercitarea dreptului de regres al statului în urma hotărârilor și convențiilor de rezolvare pe cale amiabilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2013 pentru modificarea și completarea art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 94/1999 privind participarea României la procedurile în fața Curții Europene a Drepturilor Omului și a Comitetului Miniștrilor ale Consiliului Europei și exercitarea dreptului de regres al statului în urma hotărârilor și convențiilor

de rezolvare pe cale amiabilă, excepție ridicată, direct, de Avocatul Poporului și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 269D/2013.

La apelul nominal, pentru autorul excepției, răspunde consilierul Ecaterina Mirea, cu împuternicire la dosar.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia. Astfel, arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2013, prin eliminarea atribuției Consiliului Superior al Magistraturii de a propune candidații în numele României pentru funcția de judecător al Curții Europene a Drepturilor Omului — această competență fiind transferată în sarcina unei comisii din care face parte, alături de alte persoane, și un membru al Consiliului Superior al Magistraturii, desemnat de Plenul acestuia —, încalcă prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție potrivit cărora ordonanțele de urgență nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului. Face trimitere, în acest sens, la deciziile Curții Constituționale nr. 1.189/2008 și nr. 1.257/2009 și susține că eliminarea atribuției de a propune candidații pentru funcția de judecător al Curții Europene a Drepturilor Omului afectează regimul juridic al Consiliului Superior al Magistraturii, ca instituție fundamentală a statului, cu rol de garant al independenței justiției, ceea ce atrage neconstituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2013. Mai arată că Ordonanța Guvernului nr. 94/1999, modificată prin ordonanța de urgență criticată, a fost adoptată de Parlament ca lege ordinară, or, potrivit art. 134 alin. (4) din Legea fundamentală, „*Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește și alte atribuții stabilite prin legea sa organică, în realizarea rolului său de garant al independenței justiției.*”

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, deoarece interdicția prevăzută de art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală este totală și necondiționată, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 738/2012. Consideră că Guvernul și-a atras competențe exclusive în desemnarea judecătorului român la Curtea de la Strasbourg, în toate etapele procedurii, deși Memorandumul explicativ al Ghidului cu privire la selecția candidaților pentru funcția de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului atrage atenția că, dacă organismul care propune candidații este stabilit sub autoritatea guvernului și conține membri proveniți din administrație, nu poate fi considerat independent în sensul strict al cuvântului. Așadar, lista candidaților nu trebuie să fie și nici nu trebuie să pară rezultatul unui patronaj politic. Mai arată că rolul statelor părți în ceea ce privește propunerea candidaților de cea mai înaltă calitate posibilă este de o importanță fundamentală pentru succesul continuu al Curții, așa cum se arată la punctul 21 din Declarația de la Brighton din 2012 privind angajamentul statelor părți de a continua procesul de reformă a Curții Europene a Drepturilor Omului. Prin urmare, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2013, întrucât aduce atingere prevederilor art. 115 alin. (6) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Adresa nr. 3.371 din 17 aprilie 2013, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 1.515 din 17 aprilie 2013, în temeiul art. 146 lit. d) teza a doua din Constituție și al art. 32 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, **Avocatul Poporului a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2013 pentru modificarea și completarea art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 94/1999 privind participarea României la procedurile în fața Curții Europene a Drepturilor Omului și a Comitetului Miniștrilor ale Consiliului Europei și exercitarea dreptului de regres al statului în urma hotărârilor și convențiilor de rezolvare pe cale amiabilă.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate Avocatul Poporului susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2013 încalcă prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție potrivit cărora ordonanțele de urgență nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, întrucât elimină atribuția exclusivă a Consiliului Superior al Magistraturii în ceea ce privește propunerea candidaților în numele României pentru funcția de judecător al Curții Europene a Drepturilor Omului, transferând această competență în sarcina unei comisii din care face parte, alături de alte persoane, și un membru al Consiliului Superior al Magistraturii, desemnat de Plenul acestuia. Arată că, prin Decizia nr. 1.189/2008, Curtea Constituțională a statuat că, în materie de instituții fundamentale ale statului, ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă „*afectează*”, dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin. Referitor la înțelesul sintagmei „*afectare a regimului instituțiilor fundamentale ale statului*”, prin Decizia nr. 1.257/2009, Curtea a reținut că se au în vedere toate componentele care definesc regimul juridic al acestora — structura organizatorică, funcționarea, competențele, resursele materiale și financiare, numărul și statutul personalului, salarizarea, categoria de acte juridice pe care le adoptă etc. Totodată, Curtea a mai reținut că sunt instituții fundamentale ale statului acelea reglementate expres de Constituție, în mod detaliat ori măcar sub aspectul existenței lor, în mod explicit sau doar generic, respectiv instituțiile cuprinse în titlul III din Constituție, precum și autoritățile publice prevăzute în alte titluri ale Legii fundamentale. Având consacrate în titlul III din Constituția României, Consiliul Superior al Magistraturii reprezintă o instituție fundamentală a statului, cu rol de garant al independenței justiției.

Avocatul Poporului susține că eliminarea atribuției Consiliului Superior al Magistraturii în ceea ce privește propunerea candidaților în numele României pentru funcția de judecător al Curții Europene a Drepturilor Omului afectează regimul juridic al Consiliului Superior al Magistraturii, ceea ce atrage neconstituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2013, Guvernul intervenind într-un domeniu pentru care nu avea competența materială, cu încălcarea prevederilor art. 115 alin. (6) din Constituție.

Autorul excepției mai observă că actul normativ supus modificării prin ordonanța de urgență criticată este Ordonanța Guvernului nr. 94/1999, emisă de Guvern în temeiul Legii nr. 140/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe. Ulterior, Ordonanța Guvernului nr. 94/1999 a fost aprobată de Parlament cu modificări, inclusiv cu modificarea art. 5, ca lege ordinară (Legea nr. 87/2001), cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, revizuită [fostul art. 74 alin. (2) din Constituție]. Potrivit prevederilor art. 115 alin. (1) din Constituția României, republicată, Guvernul poate emite ordonanțe în temeiul unei legi speciale de abilitare în domenii care nu fac obiectul legilor organice, or, potrivit art. 134 alin. (4) din Legea fundamentală, „*Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește și alte atribuții stabilite prin legea sa organică, în realizarea rolului său de garant al independenței justiției.*”

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) și ale art. 33 din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) teza a doua din

Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 32 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2013 pentru modificarea și completarea art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 94/1999 privind participarea României la procedurile în fața Curții Europene a Drepturilor Omului și a Comitetului Miniștrilor ale Consiliului Europei și exercitarea dreptului de regres al statului în urma hotărârilor și convențiilor de rezolvare pe cale amiabilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 4 aprilie 2013, dispoziții care au următorul cuprins:

„Art. I. — *Articolul 5 din Ordonanța Guvernului nr. 94/1999 privind participarea României la procedurile în fața Curții Europene a Drepturilor Omului și a Comitetului Miniștrilor ale Consiliului Europei și exercitarea dreptului de regres al statului în urma hotărârilor și convențiilor de rezolvare pe cale amiabilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 31 august 1999, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2001, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. Alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. 5. — (1) *Desemnarea candidaților în numele României pentru funcția de judecător al Curții se face de către Guvern, cu avizul comisiilor juridice și pentru drepturile omului din Senat și Camera Deputaților, reunite în ședință comună, la propunerea unei comisii formate din persoanele enumerate mai jos, care își exercită mandatul în mod individual și independent și își exprimă propria opinie:*

- a) ministrul justiției;
- b) ministrul afacerilor externe;
- c) agentul guvernamental pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului;
- d) directorul Direcției afaceri europene și drepturile omului din cadrul Ministerului Justiției;
- e) un membru al Consiliului Superior al Magistraturii, desemnat de Plenul acestuia;
- f) un judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, desemnat de Colegiul de conducere al acesteia;
- g) Avocatul Poporului;
- h) două cadre didactice universitare de la facultățile de drept din cadrul universităților de cercetare avansată și educație, astfel cum acestea sunt clasificate potrivit art. 193 alin. (4) lit. c) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, desemnate, de majoritate, de membrii prevăzuți la lit. a) — g), în baza propunerilor facultăților de drept.»

2. După alineatul (1) se introduc două noi alineate, alineatele (1¹) — (1¹⁹), cu următorul cuprins:

«(1¹) *Comisia prevăzută la alin. (1) este convocată de ministrul justiției, care prezidează lucrările acesteia. Comisia este valabil întrunită în prezența a cel puțin 5 membri și decide cu votul majorității membrilor prezenți.*

(1²) *În termen de 5 zile de la convocare, comisia, prin grija secretariatului acesteia, asigurat de Ministerul Justiției, publică anunțul privitor la selecția candidaților în numele României pentru funcția de judecător al Curții în Monitorul Oficial și pe site-urile Ministerului Justiției, Ministerului Afacerilor Externe, Consiliului Superior al Magistraturii și Înaltei Curți de Casație și Justiție. De asemenea, acesta poate fi afișat pe site-urile organismelor profesionale juridice. În anunț sunt indicate cerințele prevăzute pentru ocuparea acestei funcții de legislația națională, de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și de instrumentele juridice adoptate la nivelul Consiliului Europei cu relevanță în acest domeniu, documentația ce trebuie prezentată, data și locul desfășurării selecției candidaților, termenul până la care pot fi depuse candidaturile.*

(1³) *Candidații vor fi desemnați din rândul persoanelor cu înaltă prestație morală și civică, care întrunesc cerințele exercitării unor înalte funcții judiciare sau care sunt juriști cu reputație profesională recunoscută și care îndeplinesc criteriile*

pentru alegerea judecătorilor prevăzute în instrumentele juridice adoptate la nivelul Consiliului Europei cu relevanță în acest domeniu.

(1⁴) *În termen de 3 zile de la expirarea termenului prevăzut în anunț pentru depunerea dosarelor de candidatură, comisia organizează o audiere a candidaților.*

(1⁵) *În termen 5 zile de la audiere, comisia selectează 3 candidați, care vor fi incluși în lista de propuneri pe care o va înainta Guvernului. În măsura în care este posibil, comisia elaborează și o listă de rezervă cu 3 candidați. Cele două liste sunt publicate pe site-ul Ministerului Justiției. Procesul-verbal încheiat ca urmare a procedurii de selecție a candidaților și de stabilire a conținutului celor două liste se motivează.*

(1⁶) *În termen de 5 zile de la primirea propunerilor comisiei, Guvernul, dacă este de acord cu propunerile acesteia, supune lista de candidați avizului comisiilor parlamentare prevăzute la alin. (1), care procedează la audierea candidaților. Avizul comisiilor parlamentare are valoare consultativă.*

(1⁷) *În cazul în care Guvernul nu este de acord cu una sau mai multe dintre propunerile înaintate de comisie, solicită motivat acesteia formularea de noi propuneri. În acest scop, comisia poate înainta una sau mai multe, după caz, dintre propunerile reținute pe lista de rezervă cu 3 candidați.*

(1⁸) *În cazul în care Guvernul nu este de acord cu niciuna dintre propunerile prezentate, luându-le în considerare inclusiv pe cele înaintate de comisie potrivit dispozițiilor alin. (1⁷), se reia procedura de selecție, prevederile alin. (1¹) — (1⁷) rămânând aplicabile.*

(1⁹) *În termen de 3 zile de la primirea avizului comisiilor parlamentare, Guvernul adoptă și transmite Consiliului Europei lista cuprinzând cei 3 candidați în numele României pentru funcția de judecător al Curții.»*

Art. II. — *Ordonanța Guvernului nr. 94/1999 privind participarea României la procedurile în fața Curții Europene a Drepturilor Omului și a Comitetului Miniștrilor ale Consiliului Europei și exercitarea dreptului de regres al statului în urma hotărârilor și convențiilor de rezolvare amiabilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 31 august 1999, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2001, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta ordonanță de urgență, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, după aprobarea acesteia prin lege, dându-se textelor o nouă numerotare.»*

Anterior acestei modificări, alin. 1 al art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 94/1999 privind participarea României la procedurile în fața Curții Europene a Drepturilor Omului și a Comitetului Miniștrilor ale Consiliului Europei și exercitarea dreptului de regres al statului în urma hotărârilor și convențiilor de rezolvare pe cale amiabilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 31 august 1999, avea cuprinsul dat prin Legea de aprobare nr. 87/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 23 martie 2001:

„Desemnarea candidaților în numele României pentru funcția de judecător al Curții se face de Guvern, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, în urma audierii persoanelor propuse de membrii acestuia din rândul juriștilor cu mare prestație morală și civică, cu reputație profesională recunoscută, cu avizul Comisiei juridice, de disciplină și imunități, al Comisiei pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale ale Camerei Deputaților și al Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări, al Comisiei pentru drepturile omului și minorități ale Senatului. Comisiile reunite vor audia candidații propuși, în ședință comună. Convocarea Consiliului Superior al Magistraturii se face de ministrul justiției, care va prezida lucrările acestuia, fără a participa la vot.»

Prevederile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 115 alin. (6), potrivit cărora: „Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică.»

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată pentru următoarele considerente:

Critica formulată privește un aspect de neconstituționalitate extrinsecă, constând în încălcarea exigențelor constituționale instituite de art. 115 alin. (6) în materie de delegare legislativă. Astfel, autorul excepției consideră că eliminarea atribuției exclusive a Consiliului Superior al Magistraturii în ceea ce privește propunerea candidaților în numele României pentru funcția de judecător al Curții Europene a Drepturilor Omului afectează regimul juridic al Consiliului Superior al Magistraturii ca instituție fundamentală a statului, ceea ce atrage neconstituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2013, Guvernul intervenind într-un domeniu pentru care nu avea competența materială.

Cu privire la sensul dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, prin Decizia nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008, Curtea a statuat că interdicția adoptării de ordonanțe de urgență este totală și necondiționată atunci când menționează că „nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale” și că „nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică”. În celelalte domenii prevăzute de text, ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă „afectează”, dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin.

Referitor la înțelesul sintagmei „regimul instituțiilor fundamentale ale statului”, prin Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 6 noiembrie 2009, Curtea a reținut că se au în vedere toate componentele care definesc regimul juridic al acestora — structura organizatorică, funcționarea, competențele, resursele materiale și financiare, numărul și statutul personalului, salarizarea, categoria de acte juridice pe care le adoptă etc. Atât în jurisprudența Curții Constituționale, cât și în doctrină s-a considerat că sunt instituții fundamentale ale statului acelea reglementate expres de Constituție, în mod detaliat ori măcar sub aspectul existenței lor, în mod explicit sau doar generic [instituțiile cuprinse în titlul III din Constituție, precum și autoritățile publice prevăzute în alte titluri ale Legii fundamentale].

Reglementat de Constituție în secțiunea a 3-a din capitolul VI [„Autoritatea judecătorească”] al titlului III [„Autoritățile publice”], în articolele 133 și 134, care consacră rolul, structura, componența, atribuțiile și hotărârile pe care le adoptă, Consiliul Superior al Magistraturii reprezintă o instituție fundamentală a statului, având rolul de garant al „independenței justiției”. Art. 126 alin. (1) din Constituție prevede că „Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”. Astfel fiind, potrivit art. 134 alin. (1) și (2) din Constituție, Consiliul Superior al Magistraturii propune Președintelui României numirea în funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagiați, și îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor.

În realizarea rolului său constituțional de garant al independenței justiției, ca valoare esențială a statului de drept, Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește, în temeiul art. 134 alin. (4) din Legea fundamentală, pe lângă atribuțiile prevăzute expres de Constituție, „[...] și alte atribuții stabilite prin legea sa organică [...]”. Revine Curții Constituționale, în calitate de garant al supremației Constituției și de unică autoritate de jurisdicție constituțională în România, misiunea de a stabili în ce măsură o anumită atribuție prevăzută în sarcina Consiliului Superior al Magistraturii este legată de îndeplinirea rolului constituțional al acestuia.

Actul normativ supus modificării prin ordonanța de urgență criticată este Ordonanța Guvernului nr. 94/1999, emisă în temeiul Legii nr. 140/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, respectiv aprobată de Parlament, cu modificări, prin Legea nr. 87/2001, care a fost adoptată ca lege ordinară, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituție [art. 76 alin. (2) din Constituția României, revizuită].

Atribuția Consiliului Superior al Magistraturii de a propune candidații în numele României pentru funcția de judecător al Curții Europene a Drepturilor Omului a fost introdusă în Ordonanța Guvernului nr. 94/1999 prin Legea de aprobare nr. 87/2001, în condițiile prevăzute de art. 114 alin. (1) din Constituție [devenit art. 115 alin. (1) după revizuire], potrivit căruia Guvernul poate emite ordonanțe, în temeiul unei legi speciale de abilitare, în domenii care nu fac obiectul legilor organice, având în vedere că actualul art. 134 alin. (4) a fost inserat în Constituție cu prilejul revizuirii din 2003.

România, în calitate de parte contractantă la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată prin Legea nr. 30/1994, a recunoscut dreptul la recursul individual în fața Curții Europene a Drepturilor Omului și jurisdicția obligatorie a acestei instanțe în privința drepturilor cuprinse în Convenție și în protocoalele adiționale la aceasta, pentru cauzele în care violarea drepturilor garantate de aceste texte a intervenit după intrarea lor în vigoare pentru România. Numărul judecătorilor Curții Europene a Drepturilor Omului este egal cu numărul părților contractante, Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei alegând, în numele fiecăreia, un judecător de pe o listă de 3 candidați propuși de aceasta. Judecătorii trebuie să se bucure de cea mai înaltă reputație morală și să întrunească condițiile cerute pentru exercitarea unor înalte funcțiuni judiciare sau să fie juriști având o competență recunoscută. În cursul mandatului lor, judecătorii nu pot exercita nicio activitate incompatibilă cu cerințele de independență, de imparțialitate sau de disponibilitate impuse de o activitate cu caracter permanent, problemele în această materie fiind rezolvate de către Curtea de la Strasbourg.

Procedura de selecție a candidaților pentru funcția de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului este lăsată la latitudinea statelor membre ale Consiliului Europei. În majoritatea acestor state — de exemplu, în Regatul Unit, Republica Cehă, Letonia, Țările de Jos, Finlanda, Republica Moldova, Norvegia, Irlanda, Suedia și Estonia — selecția candidaților se face de către o comisie în alcătuirea căreia intră, de regulă, și reprezentanți ai instituțiilor din sfera guvernamentală, iar în Polonia, Austria, Luxemburg, Spania, Germania, Ungaria și Federația Rusă, alegerea candidaților este în sarcina guvernului. Consiliul Judiciar are atribuții în selecția candidaților pentru funcția de judecători în cadrul instanțelor internaționale în Slovacia și Slovenia. În Franța, verificarea candidaturilor este realizată de Grupul Național Francez al Curții Permanente de Arbitraj.

În concluzie, Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției în România, în timp ce judecătorul la Curtea Europeană a Drepturilor Omului nu face parte din sistemul național al instanțelor judecătorești, fiind ales de Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei de pe o listă de 3 candidați nominalizați din partea statului român. În plus, în majoritatea statelor membre ale Consiliului Europei, selecția candidaților pentru funcția de judecător al Curții Europene a Drepturilor Omului se face fie de o comisie — în alcătuirea căreia intră, de regulă, și reprezentanți ai instituțiilor din sfera guvernamentală —, fie, direct, de guvern.

Curtea constată că atribuția Consiliului Superior al Magistraturii de a propune Guvernului candidații din partea României la funcția de judecător al Curții Europene a Drepturilor Omului nu intră în sfera competențelor sale stabilite de Constituție și de legea organică în vederea realizării rolului său constituțional de garant al independenței justiției în România, motiv pentru care eliminarea acestei atribuții, prin ordonanța de urgență criticată, nu reprezintă o încălcare a prevederilor art. 115 alin. (6) din Constituție, potrivit cărora: „Ordonanțele de urgență [...] nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului [...]”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) teza a doua și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), al art. 29 și al art. 32 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată, direct, de Avocatul Poporului și constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2013 pentru modificarea și completarea art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 94/1999 privind participarea României la procedurile în fața Curții Europene a Drepturilor Omului și a Comitetului Miniștrilor ale Consiliului Europei și exercitarea dreptului de regres al statului în urma hotărârilor și convențiilor de rezolvare pe cale amiabilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Avocatului Poporului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 mai 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREANMagistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

★

OPINIE SEPARATĂ

Nu împărtășim soluția pronunțată în dosarul sus-menționat, apreciind că excepția de neconstituționalitate trebuia admisă, pentru următoarele motive:

1. Este indiscutabil că Parlamentul [în calitatea sa de unică autoritate legiuitoare a țării — potrivit dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție] poate să modifice/înlăture competențe și atribuții ale unor instituții fundamentale ale statului [competențe ori atribuții pe care tot el le-a reglementat sau pe care le-a confirmat — ca în cazul din speță — prin adoptarea actului normativ reglementator, Ordonanța Guvernului nr. 94/1999]. Și Guvernul poate să legifereze, fie printr-o ordonanță simplă adoptată în temeiul și limitele unei legi de abilitare [conform dispozițiilor art. 115 alin. (1)—(3) din Constituție], fie prin ordonanțe de urgență [cu respectarea prevederilor art. 115 alin. (4) și (6) din Legea fundamentală].

2. În cauza de față, problema nu o reprezintă înlăturarea — în sine — a atribuției exclusive a Consiliului Superior al Magistraturii de a propune candidații pentru funcția de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, ci modalitatea (ne)constituțională utilizată de Guvern în acest demers. Dacă se apreciază benefic trecerea acestei competențe în seama

unei comisii special instituite în acest scop — așa cum este și în alte state — modificarea legislativă poate fi făcută fără ezitare, dar numai în condițiile respectării Constituției.

3. Prevederile art. 115 alin. (6) teza a doua din Constituție interzic însă — de o manieră categorică — adoptarea ordonanțelor de urgență care pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului. Or, Consiliul Superior al Magistraturii este, neîndoielnic, o asemenea instituție; concluzia se desprinde firesc din statutul său constituțional (prin art. 133 și 134 din Legea fundamentală fiindu-i stabilite rolul, structura și atribuțiile).

4. Prin eliminarea de către Guvern, prin Ordonanța de urgență nr. 21/2013, a atribuției Consiliului Superior al Magistraturii de a propune candidații în numele României pentru funcția de judecător al Curții Europene a Drepturilor Omului¹ a fost afectat² regimul juridic³ al organului menit să garanteze independența justiției, ceea ce atrage neconstituționalitatea ordonanței de urgență menționate. În acest caz, Guvernul a nesocotit atât dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție, cât și jurisprudența Curții Constituționale, ceea ce — după părerea noastră — nu este de acceptat.

Prof. univ. dr. **Mircea Ștefan Minea**,
judecător

¹ Apreciem că nu prezintă importanță faptul că atribuția privind propunerea candidaților pentru postul de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului i-a fost acordată Consiliului Superior al Magistraturii printr-o lege ordinară (și nu prin Constituție), întrucât **dispozițiile art. 115 alin. (6) teza a doua din Legea fundamentală interzic adoptarea ordonanțelor de urgență care pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului**, fără a face vreo distincție — în ceea ce privește regimul juridic al respectivelor instituții — între atribuțiile lor constituționale (în cazul de față, stabilite prin dispozițiile art. 134 din Constituție) și cele legale (prevăzute în Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, sau în alte acte normative, precum Ordonanța Guvernului nr. 94/1999).

² Cu privire la înțelesul constituțional al verbului „a afecta” din cuprinsul dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție, Curtea Constituțională a statuat că ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă **afectează**, respectiv dacă produc consecințe negative asupra regimului instituțiilor fundamentale ale statului, în schimb pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin (a se vedea Decizia nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008). Or, este evident că înlăturarea unei atribuții din competențele unei instituții fundamentale a statului nu poate fi — în niciun caz — apreciată ca având consecințe pozitive.

³ Referitor la înțelesul sintagmei „afectare a regimului instituțiilor fundamentale ale statului”, Curtea Constituțională a reținut că sunt avute în vedere toate componentele care definesc regimul juridic al acestora: structura organizatorică, funcționarea, **competențele**, resursele materiale și financiare, numărul și statutul personalului, salarizarea, categoria de acte juridice pe care le adoptă etc. (a se vedea Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 6 noiembrie 2009).

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 231

din 9 mai 2013

**asupra cererii de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională
dintre puterea judecătorească, reprezentată prin Consiliul Superior al Magistraturii,
și puterea executivă, reprezentată prin Guvernul României,
formulată de președintele Consiliului Superior al Magistraturii**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

I. Pe rol se află cererea de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională dintre puterea judecătorească, reprezentată prin Consiliul Superior al Magistraturii, și puterea executivă, reprezentată prin Guvernul României, transmisă Curții Constituționale prin Adresa nr. 9.645/1.154 din 15 aprilie 2013 a președintelui Consiliului Superior al Magistraturii.

Sesizarea a fost formulată în temeiul art. 146 lit. e) din Constituție și al art. 11 alin. (1) lit. A e) și art. 34 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 1.516 din 17 aprilie 2013 și constituie obiectul Dosarului nr. 270 E/2013.

Autorul sesizării solicită Curții Constituționale constatarea existenței unui conflict juridic de natură constituțională între puterea judecătorească, reprezentată prin Consiliul Superior al Magistraturii, și puterea executivă, reprezentată prin Guvernul României, constând în împiedicarea Consiliului Superior al Magistraturii de a-și îndeplini atribuțiile prevăzute de normele constituționale, determinată de modificarea, printr-o ordonanță de urgență a Guvernului, a procedurii de desemnare a judecătorului român la Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Totodată, se solicită Curții Constituționale dispunerea unor măsuri pentru restabilirea ordinii constituționale care trebuie să existe între autoritățile publice prevăzute în titlul III din Constituție.

Prevederile constituționale „asupra cărora poartă conflictul” sunt cele ale art. 1 — *Statul român*, art. 115 — *Delegarea legislativă*, art. 133 — *Rolul și structura* (Consiliului Superior al Magistraturii), art. 134 — *Atribuții* (ale Consiliului Superior al Magistraturii).

II. În motivarea cererii se susține, în esență, că Guvernul a schimbat procedura de numire a judecătorului român la Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2013 pentru modificarea și completarea art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 94/1999 privind participarea României la procedurile în fața Curții Europene a Drepturilor Omului și a Comitetului Miniștrilor ale Consiliului Europei și exercitarea dreptului de regres al statului în urma hotărârilor și convențiilor de rezolvare pe cale amiabilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 4 aprilie 2013, „reducându-se în mod considerabil atribuția Consiliului Superior al Magistraturii în ceea ce privește propunerea de candidatură.”

Potrivit art. I pct. 1 din actul normativ menționat, „Desemnarea candidaților în numele României pentru funcția de

judecător al Curții se face de către Guvern, cu avizul comisiilor juridice și pentru drepturile omului din Senat și Camera Deputaților, reunite în ședință comună, la propunerea unei comisii formate din persoanele enumerate mai jos, care își exercită mandatul în mod individual și independent și își exprimă propria opinie:

a) ministrul justiției;

b) ministrul afacerilor externe;

c) agentul guvernamental pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului;

d) directorul Direcției afaceri europene și drepturile omului din cadrul Ministerului Justiției;

e) un membru al Consiliului Superior al Magistraturii, desemnat de Plenul acestuia;

f) un judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, desemnat de Colegiul de conducere al acesteia;

g) Avocatul Poporului;

h) două cadre didactice universitare de la facultățile de drept din cadrul universităților de cercetare avansată și educație, astfel cum acestea sunt clasificate potrivit art. 193 alin. (4) lit. c) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, desemnate, cu majoritate, de membrii prevăzuți la lit. a)–g), în baza propunerilor facultăților de drept.”

Anterior modificării prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2013, art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 94/1999 privind participarea României la procedurile în fața Curții Europene a Drepturilor Omului și a Comitetului Miniștrilor ale Consiliului Europei și regresul statului în urma hotărârilor și convențiilor de rezolvare pe cale amiabilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 31 august 1999, stăbulea următoarea procedură: „Desemnarea candidaților în numele României pentru funcția de judecător al Curții se face de Guvern, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, în urma audierii persoanelor propuse de membrii acestuia din rândul juriștilor cu mare prestanță morală și civică, cu reputație profesională recunoscută, cu avizul Comisiei juridice, de disciplină și imunități, al Comisiei pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale ale Camerei Deputaților și al Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări, al Comisiei pentru drepturile omului și minorități ale Senatului. Comisiile reunite vor audia candidații propuși, în ședință comună. Convocarea Consiliului Superior al Magistraturii se face de ministrul justiției, care va prezida lucrările acestuia, fără a participa la vot.”

Invocând, în continuare, o serie de dispoziții apreciate ca fiind relevante din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (art. 19 — *Înființarea Curții*, art. 20 — *Numirea judecătorilor*, art. 21 — *Condițiile exercitării funcțiilor*, art. 22 — *Alegerea judecătorilor*), precum și din Regulamentul Curții (art. 4 — *Incompatibilități*), autorul sesizării susține că „statutul judecătorilor Curții este similar, în multe privințe, statutului judecătorilor români, atât în ceea ce privește condițiile impuse sub aspectul reputației morale ori al competenței profesionale, cât și al interdicțiilor și incompatibilităților”, cea mai importantă dintre acestea fiind „independența de care se bucură

judecătorii internaționali în exercitarea mandatului lor.” În acest context, propunerea candidaților la funcția de judecător la Curtea din partea României de către Consiliul Superior al Magistraturii, astfel cum stabilea vechea formă a Ordonanței Guvernului nr. 94/1999, „corespundea atât rolului constituțional al Consiliului Superior al Magistraturii, de garant al independenței justiției, cât și cerinței de independență a viitorului judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului”. Modificarea acestei proceduri reprezintă „o intervenție nejustificată din perspectiva aplicării principiului constituțional care consacră echilibrul puterilor în stat.”

Astfel, „propunerea candidaților de către o comisie formată din 9 membri, în care Guvernul este reprezentat de nu mai puțin de 4 membri, iar acești 4 reprezentanți ai executivului pot lua decizia doar ei, în condițiile în care cvorumul de luare a deciziilor este de cel puțin 3 voturi [...], cumulat cu faptul că tot Guvernul este cel care decide cu privire la aceste propuneri, rupe echilibrul între cele trei puteri ale statului, deplasând nejustificat centrul de influență, inclusiv în etapa formulării propunerilor, spre puterea executivă.”

Se mai arată că acest proiect de act normativ nu a fost supus dezbaterii publice și nu a fost transmis în timp util spre avizare Consiliului Superior al Magistraturii sau Consiliului Legislativ.

În motivarea cererii se invocă Declarația de la Brighton din aprilie 2012, adoptată la finalul Conferinței privind viitorul Curții Europene a Drepturilor Omului, organizată de Președinția britanică a Comitetului Miniștrilor al Consiliului Europei, Ghidul cu privire la selecția candidaților pentru funcția de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, precum și Avizul nr. 5 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni în atenția Comitetului de Miniștri, referitor la regulile și practicile privind desemnările la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, apreciindu-se că instituția Consiliului Superior al Magistraturii întrunește cerințele conturate în aceste documente cu privire la selecția candidaților pentru funcția de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, fiind „singura autoritate independentă constituțional și funcțional, recunoscută ca reprezentând garanția independenței judecătorilor”.

Se susține, totodată, că preluarea atribuției de propunere a candidaților de către comisia prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2013, în care Guvernul, angajat politic, alături de alte persoane pentru care nu există vreo garanție de neimplicare politică, joacă un rol important, ar putea ridica unele probleme din perspectiva apartenenței de independență și imparțialitate de care trebuie să se țină cont în procedura de desemnare a judecătorilor Curții. Se invocă în acest sens Memorandumul explicativ al Ghidului cu privire la selecția candidaților pentru funcția de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în care s-a reținut că, dacă organismul care propune candidații este stabilit sub autoritatea Guvernului și cuprinde membri proveniți din administrație, nu poate fi considerat independent.

Se arată că demersul Guvernului de a modifica o procedură atât de importantă pe calea ordonanței de urgență trebuie analizat critic și din perspectiva definiției date conflictului juridic de natură constituțională în jurisprudența Curții Constituționale, cu referire la Decizia nr. 53/2005 a acestei Curți. Astfel, prin actul normativ menționat, Guvernul a golit de substanță o atribuție care aparține Consiliului Superior al Magistraturii, afectând astfel regimul unei instituții fundamentale a statului, ceea ce înseamnă o încălcare a art. 115 alin. (6) din Constituție.

Se susține că art. 134 alin. (1) din Constituție este principiul general care reglementează dreptul Consiliului Superior al Magistraturii de a propune numirea în funcție a judecătorilor și procurorilor, iar textul constituțional nu restrânge sfera atribuțiilor Consiliului numai la numirea în funcții a judecătorilor și procurorilor de la instanțele și parchetele naționale, ci se referă,

implicit, și la candidații pentru funcția de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Prin actul normativ adoptat, Guvernul a înfrânt voința legiuitorului exprimată prin Legea nr. 87/2001 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 94/1999 privind participarea României la procedurile în fața Curții Europene a Drepturilor Omului și a Comitetului Miniștrilor ale Consiliului Europei și regresul statului în urma hotărârilor și convențiilor de rezolvare pe cale amiabilă, care a ținut seama de rolul constituțional al Consiliului Superior al Magistraturii atunci când a reglementat aceeași procedură-cadru în etapa propunerilor, pentru desemnarea unor candidați pentru funcția de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului: Consiliul propune, și o altă autoritate din sfera executivului desemnează (președintele țării — pentru judecătorii naționali sau Guvernul — pentru judecătorul român la Curtea Europeană a Drepturilor Omului), iar cele două autorități publice care au competențe conjuncte în realizarea obiectivului constituțional conlucrează în spiritul interpretării loiale a Constituției. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2013 destabilizează astfel binomul propunere-numire și încalcă principiul echilibrului puterilor în stat în cadrul unei proceduri ce implică două autorități publice.

Invocându-se în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 98/2008 și nr. 1.221/2008, se apreciază că procedura desemnării unor candidați la funcția de judecător din partea României la Curtea Europeană a Drepturilor Omului trebuie să se supună aceluiași principiu general al exercitării atribuțiilor constituționale: cele două autorități implicate trebuie să colaboreze, respectându-și una alteia prerogativele și neintervenind una în prerogativele celeilalte. Or, Guvernul a intervenit prin actul normativ menționat, anulând prerogativa „propunerii” ce aparține Consiliului Superior al Magistraturii.

Se mai susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2013 goleşte de substanță o atribuție fundamentală a Consiliului Superior al Magistraturii, deoarece încalcă art. 134 alin. (1) din Constituție, afectează regimul unei instituții fundamentale a statului și încalcă art. 115 alin. (6) din Constituție. Actul normativ menționat nu a fost adoptat pentru reglementarea unei situații urgente, ci pentru a contracara o lege adoptată de Parlament în anul 2001 și pentru a reveni la un cadru legislativ care să excludă Consiliul Superior al Magistraturii din procedura propunere și numire.

În concluzie, se solicită admiterea cererii și pronunțarea unei decizii prin care să se constate existența conflictului juridic de natură constituțională între autoritatea judecătorească și puterea executivă, precum și a existenței blocajului instituțional ce poate fi înlăturat numai prin statuarea unei modalități concrete de soluționare a conflictului juridic care produce în continuare efecte, respectiv prin recunoașterea competenței Consiliului Superior al Magistraturii de a propune numirea în funcția de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

III. În conformitate cu dispozițiile art. 35 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, cererea a fost comunicată părților aflate în conflict pentru a-și exprima în scris punctul de vedere asupra conținutului conflictului și a eventualelor căi de soluționare a acestuia.

Consiliul Superior al Magistraturii a comunicat punctul său de vedere cu Adresa Nr. 9.783/1.154 din 22 aprilie 2013, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 1.574 din 22 aprilie 2013, prin care arată că la soluționarea conflictului juridic de natură constituțională „urmează a fi avute în vedere argumentele prezentate în cuprinsul cererii de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională”.

Pe lângă aceste argumente, se fac și o serie de precizări suplimentare. Astfel, potrivit autorului sesizării, faptul că în alte state europene propunerea candidaților naționali la funcția de

judecător al Curții Europene a Drepturilor Omului este atributul executivului sau al unor organisme constituite în acest scop, cu componență mixtă, nu poate reprezenta un contraargument definitiv, în lipsa unor dispoziții ale Convenției Europene a Drepturilor Omului sau ale altor instrumente juridice care să oblige la o anumită componență a organului ce propune candidații. Se arată că există și alte state europene în care desemnarea candidaților la Curte, de exemplu Belgia, Croația, Cehia, Finlanda, Grecia, Lituania, Republica Moldova, Norvegia, Polonia, Portugalia. Se apreciază ca fiind cel mai relevant exemplul Slovaciei, unde procedura de desemnare a judecătorilor la Curtea Europeană a Drepturilor Omului este foarte apropiată de cea anterioară din România.

Varietatea modalităților de constituire a comisiilor trebuie înțeleasă și din perspectiva particularităților specifice fiecărui stat în parte, iar în România, din perspectiva rolului său de garant al independenței justiției, consacrat constituțional, Consiliului Superior al Magistraturii prezentând garanțiile cele mai potrivite pentru o propunere a candidaților naționali la funcția de judecător al Curții nu doar liberă de orice influențe, ci și care să inducă o asemenea aparență.

Guvernul a comunicat punctul său de vedere cu Adresa nr. 5/2.619/2013, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 1.625 din 25 aprilie 2013.

În punctul de vedere exprimat se arată, mai întâi, că cererea președintelui Consiliului Superior al Magistraturii este inadmisibilă, întrucât în cauză nu a fost declanșat un conflict juridic de natură constituțională, criticile formulate vizând, de fapt, neconstituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2013. Se opinează că dispozițiile Constituției nu consacră atribuția Consiliului Superior al Magistraturii de a propune numirea judecătorului din partea României la Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Mai mult, judecătorii din partea statelor membre nu trebuie să aibă calitatea de judecător în statul membru. Or, Consiliul Superior al Magistraturii, la nivel național, este autoritatea care decide cu privire la cariera judecătorilor, și nu și a altor persoane care exercită profesii juridice. În consecință, nu se poate susține că Guvernul și-a arogat o competență care nu îi aparține potrivit Constituției, acțiune de natură a determina un conflict juridic de natură constituțională între cele două autorități publice, Consiliul Superior al Magistraturii și Guvern. Se apreciază că nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia Guvernul și-ar fi arogat competența de a modifica prin intermediul unei ordonanțe de urgență procedura de numire a judecătorului din partea României la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, golind de substanță rolul Consiliului Superior al Magistraturii, întrucât Guvernul poate legifera în acest domeniu, prin intermediul ordonanței de urgență, în măsura în care sunt respectate condițiile constituționale privind emiterea ordonanțelor de urgență. Se mai susține că este inadmisibilă solicitarea de recunoaștere a competenței Consiliului Superior al Magistraturii de a propune numirea în funcția de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Curtea Constituțională nu este competentă să modifice acte normative, întrucât nu are calitatea de legiuitor pozitiv, neputând să recunoască astfel competența Consiliului Superior al Magistraturii de a propune numirea în funcția de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Sub aspectul fondului cauzei, se apreciază că norma de modificare a procedurii de selectare a candidaților, din partea României, la funcția de judecător al Curții Europene a Drepturilor Omului, nu aduce atingere atribuțiilor constituționale ale Consiliului Superior al Magistraturii, prin urmare nu este susceptibilă de a crea premisele unui conflict juridic de natură constituțională. Prin norma criticată nu au fost atrase de către puterea executivă competențe exclusive, determinând astfel,

cum se susține în cerere, limitarea atribuțiilor Consiliului Superior al Magistraturii. Ordonanța de urgență, menținând rolul Guvernului deja consacrat în forma anterioară a reglementării, creionează o procedură de selecție în sensul recomandărilor cuprinse în Ghidul Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind selecția candidaților la postul de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Modificarea adusă asigură o componență echilibrată a structurii colegiale care gestionează procedura de selecție a candidaților, prin cooptarea unor instituții cu atribuții în domeniul protecției drepturilor omului, a celei mai înalte instanțe naționale și a mediului academic juridic, fără a leza implicarea Consiliului Superior al Magistraturii și, mai ales, fără a aduce atingere competenței sale de garant al independenței justiției. Criticând configurația comisiei, Consiliul Superior al Magistraturii se pronunță, în fapt, asupra oportunității soluției legislative, or, legiuitorul național poate să promoveze modificări ale cadrului normativ, în limitele stabilite de Constituție, de tratatele la care România este parte, și ținând seama de recomandările organismelor internaționale al căror membru este România.

IV. Potrivit art. 35 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, președintele Curții Constituționale a fixat termenul ședinței de judecată pentru data de 9 mai 2013, cu citarea părților implicate în conflict.

La termenul de judecată, președintele Curții Constituționale, în temeiul dispozițiilor art. 216 alin. (1) din Codul de procedură civilă coroborate cu cele ale art. 14 din Legea nr. 47/1992, declară deschise lucrările ședinței de judecată și invită prim-magistratul-asistent să facă referatul cauzei.

Sunt prezenți, pentru autorul sesizării, doamna procuror Oana Andrea Schmidt Hăineală, președintele Consiliului Superior al Magistraturii, iar pentru Guvern, prim-ministrul, domnul Victor-Viorel Ponta, împreună cu ministrul justiției, domnul Robert Marius Cazanciuc, Agentul guvernamental pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului, doamna Catrinel Brumar, și consilierul onorific al prim-ministrului, domnul György Frunda.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele Curții Constituționale, în temeiul dispozițiilor art. 216 alin. (2) din Codul de procedură civilă, coroborate cu cele ale art. 14 din Legea nr. 47/1992, acordă cuvântul doamnei procuror Oana Andrea Schmidt Hăineală, președintele Consiliului Superior al Magistraturii, pentru susținerea cererii formulate.

Doamna procuror Oana Andrea Schmidt Hăineală reiterează motivele expuse pe larg în cererea de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională. Mai arată că actul normativ emis de Guvern determină împiedicarea Consiliului Superior al Magistraturii să își exercite rolul de garant al independenței justiției. Prin natura litigiilor la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în fața Curții este chemat statul român prin intermediul Guvernului. În această situație, este necesar să se asigure aparența de imparțialitate a magistraților Curții, aceștia neputând fi desemnați de aceeași autoritate care este chemată ulterior în judecată. Consideră că în cauză există un conflict juridic de natură constituțională și solicită Curții să constate existența blocajului instituțional care impune statuarea unei modalități concrete de rezolvare, respectiv recunoașterea competenței Consiliului Superior al Magistraturii de a propune candidații naționali la funcția de judecător al Curții Europene a Drepturilor Omului.

În continuare, președintele Curții Constituționale acordă cuvântul prim-ministrului, domnul Victor-Viorel Ponta.

Acesta arată că în cauză nu există un conflict juridic de natură constituțională. Propunerea judecătorilor din partea României la Curtea Europeană a Drepturilor Omului nu figurează în Constituție ca fiind în competența Consiliului Superior al Magistraturii. Este însă necesar rolul de arbitru al

Curții Constituționale având în vedere că Avocatul Poporului a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2013. Prim-ministrul invocă și reglementarea în materie din alte state europene, în majoritatea (23 din 30 exemple analizate), competența de propunere a judecătorilor naționali la Curtea Europeană a Drepturilor Omului revenind autorității executive. Mai arată că este adevărat că judecătorul român numit la Curtea Europeană a Drepturilor Omului va judeca și cauze împotriva statului român, însă acele cauze sunt finalizate de justiția română. Subliniază că instituția Consiliului Superior al Magistraturii nu este eliminată din procedura de selecție a judecătorilor din partea României pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Cât privește justificarea urgenței pentru adoptarea actului normativ în cauză, arată că pe data de 16 iulie 2013 trebuie finalizată această procedură de selecție.

Președintele Curții Constituționale, având în vedere dispozițiile art. 216 alin. (5) din Codul de procedură civilă, coroborate cu cele ale art. 14 din Legea nr. 47/1992, dă cuvântul judecătorilor care au pus întrebări părților.

Doamna judecător Iulia Antoanella Motoc întreabă care este autoritatea competentă să decidă asupra numirii judecătorilor la Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Domnul Victor-Viorel Ponta arată că această autoritate este Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei.

Domnul judecător Petre Lăzăroiu întreabă dacă judecătorul român la Curtea Europeană a Drepturilor Omului reprezintă statul român sau se integrează în structura în care a fost numit.

Doamna procuror Oana Andrea Schmidt Hăineală arată că judecătorii la Curtea Europeană a Drepturilor Omului au statut de magistrați independenți, subliniind că acest considerent fundamentează interpretarea dată în cauză art. 134 din Constituție.

Domnul Victor-Viorel Ponta arată că doar în procedura de selecție a candidaților există criteriul național; de la momentul numirii, judecătorii Curții Europene a Drepturilor Omului devin imparțiali.

Președintele Curții Constituționale, domnul Augustin Zegrean, solicită opinia Guvernului cu privire la posibilitatea alegerii, până la data de 16 iulie 2013, a celor două cadre didactice universitare de la facultățile de drept din cadrul universităților de cercetare avansată și educație care vor fi membri ai comisiei ce va realiza desemnarea candidaților în numele României pentru funcția de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Domnul Victor-Viorel Ponta asigură că imediat după decizia Curții Constituționale, comisia va fi înființată. Subliniază și existența unei condiții de cvorum prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2013, care acoperă acele situații în care ar lipsi vreunul dintre membrii comisiei.

Doamna judecător Aspazia Cojocar u întreabă dacă reglementarea actuală privind propunerile de numire a judecătorilor la Curtea Europeană a Drepturilor Omului reflectă un echilibru între cele trei puteri ale statului.

Domnul Victor-Viorel Ponta arată că procedura implică o comisie, existând un echilibru între puterile statului în cadrul acesteia.

Doamna procuror Oana Andrea Schmidt Hăineală arată că mecanismul *checks and balances* era asigurat doar prin procedura precedentă, în prezent decizia fiind deplasată în zona puterii executive.

Nemaifiind alte întrebări, președintele Curții Constituționale, în temeiul dispozițiilor art. 216 alin. (1) din Codul de procedură civilă coroborate cu cele ale art. 14 din Legea nr. 47/1992, declară dezbaterile închise și ridică ședința.

CURTEA,

examinând cererea de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională formulată de Consiliul Superior al Magistraturii, punctele de vedere ale Consiliului Superior al Magistraturii și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentanților autorităților publice aflate în conflict, dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

V. Curtea este competentă potrivit dispozițiilor art. 146 lit. e) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 34 și 35 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra conflictului juridic de natură constituțională dintre autoritățile publice.

VI. Cu privire la cererea formulată, Curtea reține următoarele:

1. Izvorul conflictului juridic de natură constituțională, potrivit sesizării, îl constituie exclusiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2013 pentru modificarea și completarea art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 94/1999 privind participarea României la procedurile în fața Curții Europene a Drepturilor Omului și a Comitetului Miniștrilor ale Consiliului Europei și exercitarea dreptului de regres al statului în urma hotărârilor și convențiilor de rezolvare pe cale amiabilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 4 aprilie 2013.

Prin actul normativ menționat s-a modificat procedura de desemnare a candidaților în numele României pentru funcția de judecător al Curții Europene a Drepturilor Omului. Astfel, anterior modificării intervenite prin actul normativ menționat, desemnarea acestora se realiza de Guvern, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, cu avizul Comisiei juridice, de disciplină și imunități, al Comisiei pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale ale Camerei Deputaților și al Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări, al Comisiei pentru drepturile omului și minorități ale Senatului. În prezent, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2013, desemnarea se realizează de către Guvern cu avizul comisiilor parlamentare, însă la propunerea unei comisii formate din: ministrul justiției; ministrul afacerilor externe; agentul guvernamental pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului; directorul Direcției afaceri europene și drepturile omului din cadrul Ministerului Justiției; un membru al Consiliului Superior al Magistraturii, desemnat de Plenul acestuia; un judecător de la Înalta Curte de Casație și Justiție desemnat de Colegiul de conducere al acesteia; Avocatul Poporului; două cadre didactice universitare de la facultățile de drept din cadrul universităților de cercetare avansată și educație, desemnate, cu majoritate, de membrii prevăzuți la lit. a)–g), în baza propunerilor facultăților de drept.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2013 este apreciată de Consiliul Superior al Magistraturii ca stabilind o reglementare a desemnării judecătorului la Curtea Europeană a Drepturilor Omului contrară principiului constituțional al separației și echilibrului puterilor în stat, principiului constituțional care consacră supremația Constituției și a legilor, precum și dispozițiilor constituționale referitoare la delegarea legislativă și celor referitoare la rolul și atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii. Din întreaga motivare transpare faptul că esența criticii vizează acțiunea Guvernului de a împiedica Consiliul Superior al Magistraturii să își îndeplinească atribuțiile constituționale și, din această perspectivă, afectarea acestuia ca instituție fundamentală a statului în sensul art. 115 alin. (6) din Constituție. Se mai invocă faptul că actul normativ ce constituie izvorul conflictului juridic de natură constituțională nu a fost supus dezbaterii publice și nu a fost transmis în timp util spre avizare Consiliului Superior al Magistraturii. Înlăturarea blocajului instituțional cu privire la care se afirmă că a fost creat se poate realiza, potrivit sesizării, numai prin recunoașterea competenței Consiliului Superior al Magistraturii de a propune

numirea în funcția de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, așadar prin revenirea la procedura anterioară adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2013.

2. În ceea ce privește noțiunea de conflict juridic de natură constituțională dintre autorități publice, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 53 din 28 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 17 februarie 2005, că acesta presupune „*acte sau acțiuni concrete prin care o autoritate sau mai multe își arogă puteri, atribuții sau competențe, care, potrivit Constituției, aparțin altor autorități publice, ori omisiunea unor autorități publice, constând în declinarea competenței sau în refuzul de a îndeplini anumite acte care intră în obligațiile lor*”. De asemenea, prin Decizia nr. 97 din 7 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 5 martie 2008, Curtea a reținut: „*conflictul juridic de natură constituțională există între două sau mai multe autorități și poate privi conținutul ori întinderea atribuțiilor lor decurgând din Constituție, ceea ce înseamnă că acestea sunt conflicte de competență, pozitive sau negative, și care pot crea blocaje instituționale*.” Curtea a mai statuat că textul art. 146 lit. e) din Constituție „*stabilește competența Curții de a soluționa în fond orice conflict juridic de natură constituțională ivit între autoritățile publice, iar nu numai conflictele de competență născute între acestea*”. (Decizia nr. 270 din 10 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 15 aprilie 2008). Noțiunea de conflict juridic de natură constituțională „*nu se limitează numai la conflictele de competență, pozitive sau negative, care ar putea crea blocaje instituționale, ci vizează orice situații juridice conflictuale a căror naștere rezidă în mod direct în textul Constituției*” (Decizia Curții Constituționale nr. 901 din 17 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 21 iulie 2009).

3. Având în vedere definițiile jurisprudențiale ale sintagmei cuprinse în art. 146 lit. e) din Constituție, Curtea urmează să se pronunțe dacă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2013 a produs, în sine, un conflict juridic de natură constituțională între Consiliul Superior al Magistraturii și Guvern prin netransmiterea „în timp util” a actului normativ, spre avizare, Consiliului Superior al Magistraturii și, respectiv, prin stabilirea unei proceduri de desemnare a judecătorului la Curtea Europeană a Drepturilor Omului în care Consiliul Superior al Magistraturii nu mai are atribuții exclusive în ceea ce privește propunerile de candidatură. Aceste critici vizează o examinare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2013 în raport cu normele constituționale invocate de autorul sesizării, așadar verificarea constituționalității acestui act normativ atât din punctul de vedere al soluției legislative pe care o consacră, cât și din punctul de vedere al procedurii de adoptare.

4. Până în prezent, Curtea Constituțională nu a statuat asupra existenței unor conflicte juridice de natură constituțională ale căror izvoare să rezide în chiar conținutul unor acte normative, distinct de orice act de aplicare a lor, respectiv de conduite comisive sau omisive ale autorităților publice prevăzute de Constituție.

Cât privește procedura de adoptare a actelor normative, există precedente în jurisprudența Curții Constituționale, când, prin cererile de soluționare a unor conflicte juridice de natură constituțională, au fost formulate și astfel de critici, apreciate de Curte ca vizând neconstituționalitatea actelor normative în cauză. Astfel, prin Decizia nr. 97 din 7 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 5 martie 2008, pronunțându-se asupra criticii referitoare la adoptarea unor ordonanțe de urgență ale Guvernului fără avizul Consiliului Suprem de Apărare a Țării, Curtea a statuat că „*în speță nu*

suntem în prezența unui astfel de conflict [n.a — de natură constituțională], ci în prezența neîndeplinirii de către Guvernul României a unei obligații legale în cadrul unei proceduri de legiferare”. Dezvoltând aceste considerente prin Decizia nr. 901 din 17 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 21 iulie 2009, în care analiza Curții a purtat cu privire la lipsa unui aviz al Consiliului Superior al Magistraturii, Curtea a reținut că „*aspectele semnalate de către președintele Consiliului Superior al Magistraturii ar viza o eventuală neconstituționalitate a unor acte normative, și nu un conflict juridic de natură constituțională*”. Or, „*neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe poate fi stabilită numai în condițiile art. 146 lit. a) și d) din Constituție, și nu în temeiul textului constituțional al art. 146 lit. e)*.”

5. Această viziune restrictivă a Curții Constituționale, în sensul posibilității de a se stabili neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe numai în condițiile art. 146 lit. a) și d) din Constituție, a fost nuanțată, cu raportare însă la atribuția prevăzută de art. 146 lit. i) din Constituție („*veghează la respectarea procedurii pentru organizarea și desfășurarea referendumului și confirmă rezultatele acestuia*”). Astfel, de exemplu, prin Hotărârea nr. 2 din 24 iulie 2012 asupra cererii referitoare la constatarea inaplicabilității la referendumul din 29 iulie 2012 a prevederilor articolului unic pct. 4 [referitor la art. I pct. 5² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2012] din Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, precum și ale articolului unic pct. 2 din Legea pentru modificarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 516 din 25 iulie 2012, Curtea a statuat că, pentru a fi calificată ca fiind o contestație care să se circumscrie atribuției Curții Constituționale prevăzute de art. 146 lit. i) din Constituție, cererea formulată trebuie să îndeplinească următoarele condiții alternative: „*să antameze probleme de constituționalitate, respectiv să se solicite Curții Constituționale exercitarea unui control de constituționalitate a posteriori asupra actelor normative incidente în cadrul procedurii referendumului; să vizeze contestarea legalității unor acte (inclusiv cele emise de Biroul Electoral Central) sau fapte îndeplinite pe parcursul desfășurării procedurii referendumului, cu condiția ca soluționarea unei asemenea cereri să nu intre în competența birourilor electorale sau a instanțelor judecătorești*.” Curtea a acceptat așadar posibilitatea verificării constituționalității unor acte normative în exercitarea unei alte atribuții decât cele prevăzute la lit. a) și d) ale art. 146 din Constituție, însă numai în situația în care această verificare este subsumată atribuției esențiale în care se solicită controlul de constituționalitate. Este o viziune constantă, reflectată și în jurisprudența mai veche în aceeași materie, de exemplu Hotărârea nr. 1 din 15 octombrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 728 din 17 octombrie 2003, prin care Curtea a realizat un control de constituționalitate a posteriori cu privire la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2003 pentru modificarea și completarea unor reglementări referitoare la organizarea și desfășurarea referendumului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 710 din 10 octombrie 2003. În considerentele hotărârii menționate, Curtea a reținut că „*are atribuția de a veghea la respectarea procedurii pentru organizarea și desfășurarea referendumului și de a confirma rezultatele acestuia. În înțelesul prevederii constituționale menționate, soluționarea contestațiilor care îi sunt adresate cu privire la respectarea procedurii pentru organizarea și desfășurarea referendumului național, inclusiv cele referitoare la legile și ordonanțele prin care se stabilesc*

norme cu caracter procedural de organizare și desfășurare a acestuia, aparțin sferei sale de competență, în măsura în care soluționarea contestațiilor nu intră în atribuțiile birourilor electorale sau ale instanțelor judecătorești”.

6. În cauză nu subzică însă o situație asemănătoare, care să susțină posibilitatea examinării, cu caracter subsecvent în cadrul conflictului juridic de natură constituțională, a constituționalității unui act normativ.

Unicul scop al cererii de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională formulate în prezenta cauză, distinct de orice acte comise sau omise ale autorităților implicate sau alte situații care ar putea fi circumscrise sintagmei de conflict juridic de natură constituțională, este acela de constatare a neconstituționalității Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2013 și a lipirii de efecte juridice a acesteia. Or, neconstituționalitatea unei ordonanțe, cu circumstanțierea enunțată, poate fi stabilită numai în condițiile art. 146 lit. d) din

Constituție [și, prin intermediul legii de aprobare, în condițiile art. 146 lit. a) din Constituție], iar nu în temeiul textului constituțional al art. 146 lit. e), atât timp cât neconstituționalitatea invocată se identifică chiar cu obiectul cererii de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională. Atribuția Curții Constituționale de soluționare a conflictelor juridice de natură constituțională dintre autoritățile publice nu a fost concepută de legiuitorul constituant ca o a treia cale distinctă de examinare a constituționalității actelor normative.

De altfel, asupra constituționalității Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2013 Curtea Constituțională s-a pronunțat cu prilejul soluționării excepției de neconstituționalitate ridicate direct de Avocatul Poporului și care formează obiectul Dosarului nr. 269 D/2013 al Curții Constituționale. Prin Decizia nr. 230 din 9 mai 2013, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

Având în vedere considerentele expuse în prezenta decizie, dispozițiile art. 146 lit. e) din Constituție, precum și prevederile art. 11 alin. (1) lit. A.e), art. 34 și art. 35 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge cererea formulată de Consiliul Superior al Magistraturii și constată că nu există conflict juridic de natură constituțională între Consiliul Superior al Magistraturii și Guvernul României.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Consiliului Superior al Magistraturii și Guvernului României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din 9 mai 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru modificarea și completarea Legii nr. 283/2010 privind camerele pentru agricultură, industrie alimentară, piscicultură, silvicultură și dezvoltare rurală și pentru abrogarea art. 11 din Legea nr. 122/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 283/2010 privind camerele pentru agricultură, silvicultură și dezvoltare rurală

Luând în considerare prevederile Legii nr. 283/2010 privind camerele pentru agricultură, industria alimentară, piscicultură, silvicultură și dezvoltare rurală, republicată, care de la data intrării în vigoare și până în prezent nu a putut fi pusă în aplicare, având în vedere:

— resursele financiare necesare transferurilor către bugetele locale în vederea finanțării camerelor agricole județene din subordinea consiliilor județene, înființate potrivit Hotărârii Guvernului nr. 1.609/2009 privind înființarea camerelor agricole județene, prin reorganizarea oficiilor/centrelor de consultanță agricolă județene, aflate în subordinea Agenției Naționale de Consultanță Agricolă, care au fost dimensionate în conformitate cu prevederile Legii nr. 283/2010, republicată, până la finele trimestrului I al anului 2013, dată până la care trebuiau să fie constituite noile structuri;

— ca urmare a faptului că până la această dată nu au fost înființate camerele agricole, structurile înființate potrivit Hotărârii Guvernului nr. 1.609/2009, aflate în subordinea Agenției Naționale de Consultanță Agricolă, își continuă activitatea, fără a li se putea asigura resursele financiare necesare completării veniturilor proprii pentru acoperirea cheltuielilor;

— disfuncționalitățile constatate în ultima perioadă privind organizarea și desfășurarea efectivă a proceselor și etapelor premergătoare înființării camerelor agricole la nivel județean, în special cu privire la neîndeplinirea formalităților referitoare la înscrierea acestor camere în Registrul asociațiilor și fundațiilor aflat la grefa judecătorei în a cărei circumscripție teritorială își au sediul;

— că legislația actuală conferă drepturi ce decurg nemijlocit din statutul de utilitate publică, fără să acorde explicit acest statut camerelor agricole, ceea ce face neaplicabile aceste prevederi;

— că în prezent camerele agricole au statut de interes public, fără a fi menționat și statutul de utilitate publică, fapt care nu permite aplicarea dispozițiilor legale privind facilitățile care se acordă organizațiilor de utilitate publică, în sensul întăririi capacității logistice a acestor structuri pentru a asigura operativ scopul pentru care se organizează;

— că menținerea prevederilor Legii nr. 122/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 283/2010 privind camerele pentru agricultură, silvicultură și dezvoltare rurală, cu modificările ulterioare, referitoare la asigurarea resurselor financiare necesare primelor alegeri de la bugetul de stat, prin bugetul aprobat al Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale pentru anul 2012 nu mai este posibilă în acest moment;

— că alocarea de resurse bugetare pentru organizarea primelor alegeri ale camerelor agricole județene nu se mai justifică, în condițiile în care acestea dobândesc statut de utilitate publică, cu avantajele și facilitățile, inclusiv de natură financiară, care decurg din acest statut;

— că actualele structuri cu atribuții în organizarea primelor alegeri ale camerelor agricole județene nu demonstrează capacitatea organizatorică necesară realizării acestui scop, fapt pentru care se impune eficientizarea acestora prin reorganizare la nivelul județelor și transfer implicit de atribuții de la nivel centralizat, la nivel local;

— că atribuțiile camerelor agricole prevăzute de legislația în vigoare nu sunt corelate cu atribuțiile care decurg din noul statut de utilitate publică al camerelor agricole, care sunt rețele naționale de structuri autonome private ce promovează interesul public general, prin acțiune la nivel local și prin integrarea specificului local în procesul de elaborare a politicilor diferențiate pe sectoare de agricultură,

ținând cont de faptul că neadoptarea măsurilor propuse prin prezenta ordonanță de urgență are un impact social și economic semnificativ și există riscul să slăbească încrederea populației care desfășoară activități în domeniile agricultură și dezvoltare rurală, piscicultură, silvicultură, industrie alimentară, în sistemul camerelor agricole și în importanța rolului acestora,

în condițiile menționate mai sus se impune modificarea urgentă și armonizarea în consecință a dispozițiilor legale existente care reglementează acest domeniu,

ținând cont de faptul că această măsură vizează interesul public și reprezintă situație extraordinară și de urgență a cărei reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea nr. 283/2010 privind camerele pentru agricultură, industrie alimentară, piscicultură, silvicultură și dezvoltare rurală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 7 august 2012, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) Camerele agricole sunt organizații neguvernamentale deschise, apolitice, fără scop patrimonial, cu personalitate juridică, cu statut de utilitate publică dobândit în condițiile prezentei legi, și create în scopul:

a) promovării intereselor fermierilor, persoane fizice/juridice din agricultură, cu toate ramurile ei, industrie alimentară, silvicultură, piscicultură, turism rural și agroturism, denumite în continuare *domenii ale agriculturii și conexe*, în funcție de competențele acestora;

b) promovării în rândul fermierilor a politicii agricole comune, a programelor naționale de dezvoltare rurală, a strategiei și politicilor României de susținere financiară a agriculturii, a cercetării fundamentale și aplicate;

c) intensificării absorbției fondurilor europene în agricultură, industrie alimentară, silvicultură, pescuit și acvacultură;

d) formării profesionale și consultanței, care se acordă fermierilor persoane fizice și/sau juridice din domenii ale agriculturii și conexe.

(2) Camerele agricole sunt organizate și funcționează în fiecare județ, având sediul în municipiul reședință de județ, respectiv în municipiul București.

(3) La nivelul fiecărui județ și al municipiului București poate funcționa o singură cameră agricolă.

(4) Camerele agricole județene pot înființa camere agricole locale, fără personalitate juridică.

(5) Camera agricolă națională poate înființa camere agricole regionale, cu personalitate juridică.

(6) Camerele agricole sunt partener de dialog al autorităților publice cu competențe în domeniile agriculturii și conexe, precum și al celorlalte autorități și instituții ale administrației publice centrale și locale, pe domeniile de competență.”

2. Articolul 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — Autoritățile publice centrale și locale, precum și asociațiile profesionale, cooperativele, sindicatele, patronatele sau orice alte forme de asociere ale producătorilor agricoli și proprietarilor de fond forestier conlucrează, prin reprezentanți, în vederea asigurării cadrului adecvat de înființare, organizare și funcționare a camerei agricole la nivel județean și național, în condițiile legii.”

3. Articolul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) La nivel județean, prin ordin al prefectului, se constituie comitetul județean de inițiativă, format din maximum 11 membri, din care fac parte:

a) un reprezentant desemnat de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale la nivel teritorial;

b) un reprezentant al consiliului județean;

c) un reprezentant al instituției prefectului;

d) 7 reprezentanți propuși de formele asociative din domeniile agricultură și conexe;

e) un reprezentant al Asociației Comunelor din România.

(2) Modul de constituire și funcționare a comitetelor județene de inițiativă este prevăzut în anexa nr. 2.

(3) Comitetul județean de inițiativă soluționează sesizările și contestațiile, validează alegerile și face publice, în termen de 10 zile, rezultatele alegerilor. Comitetele județene de inițiativă se dizolvă de drept după validarea alegerilor pentru funcțiile de conducere ale camerelor agricole județene.

(4) Comitetele județene de inițiativă sunt mandatate pentru înscrierea camerelor agricole județene în Registrul asociațiilor și fundațiilor aflat la grefa judecătorei în a cărei circumscripție

teritorială își au sediul. Prin derogare de la prevederile art. 17 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare, cererea de înscriere va fi însoțită de ordinul prefectului, prevăzut la alin. (1), pentru camerele agricole județene, statutul-cadru, prevăzut în anexa nr. 4, și dovada sediului social.”

4. La articolul 8, alineatul (2) se abrogă.

5. La articolul 9, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Dreptul de vot este conferit în mod egal, fără privilegiu sau discriminări, tuturor membrilor camerei agricole județene.”

6. După alineatul (5) al articolului 9 se introduce un nou alineat, alineatul (6), cu următorul cuprins:

„(6) Membrii camerelor agricole județene pot fi:

a) Membri individuali: fermieri, persoane fizice sau juridice care desfășoară activități în agricultură, industrie alimentară, piscicultură, silvicultură, indiferent de domeniul de activitate, cu domiciliul/sediul în județul respectiv.

b) Membri colectivi: asociațiile profesionale din domeniul agricol, forestier și conexe înregistrate la nivel județean, precum și grupuri de producători legal constituite; patronate din domeniul agricol, forestier și conexe reprezentate în teritoriu; sindicate din domeniul agricol, forestier și conexe reprezentate în teritoriu; cooperative agricole; ocoalele silvice care administrează/asigură servicii silvice pentru fondul forestier, altul decât proprietatea publică a statului; colegiul medicilor veterinari; instituții de învățământ și/sau cercetare agricolă.”

7. La articolul 10 alineatul (1), literele h) și i) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„h) fermierii înscriși în listele electorale;

i) fermierii tineri cu vârsta până la 35 de ani înscriși în listele electorale.”

8. La articolul 10, alineatul (2) se abrogă.

9. La articolul 10 alineatul (6), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) secția de votare se organizează la nivelul fiecărei unități administrativ-teritoriale, aparținătoare colegiilor județene. Fiecare secție de votare are arondați un număr de electori care va fi stabilit la nivelul fiecărui județ de către comitetul județean de inițiativă, în baza listelor cu membrii camerelor agricole județene. La propunerea comitetului județean de inițiativă, prin ordin al prefectului, vor fi stabilite numărul și locul secțiilor de votare. Responsabil de amenajarea secției de votare este primarul.”

10. La articolul 10, alineatele (7) și (10) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(7) Listele electorale se pun la dispoziția birourilor electorale ale secțiilor de votare și se afișează cu 45 de zile înainte de data alegerilor.

.....
 (10) Comitetul județean de inițiativă acreditează reprezentanții prevăzuți la alin. (1) în calitate de observatori ai procesului electoral.”

11. La articolul 11 alineatul (1), literele a), g) și h) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) 8 locuri pentru reprezentanți aleși dintre cei propuși pe liste de către asociațiile profesionale din domeniul agricol, forestier și conexe, înregistrate la nivel județean;

g) 4 locuri pentru reprezentanții aleși ai fermierilor;

h) 4 locuri pentru reprezentanții aleși ai fermierilor cu vârstă până la 35 de ani;”.

12. La articolul 12, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 12. — (1) Colegiul Camerei Agricole Naționale se organizează și funcționează potrivit prevederilor prezentei legi și statutului propriu și este forumul decizional constituit din membrii birourilor permanente ale colegiilor camerelor agricole județene și cei 9 membri ai Biroului permanent al Camerei Agricole Naționale.”

13. La articolul 12, alineatul (7) se abrogă.

14. Articolul 14 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 14. — Serviciul operațional administrativ, denumit în continuare SOA, al Camerei Agricole Naționale și al camerelor agricole județene este constituit din personal contractual angajat potrivit legislației în vigoare.”

15. Articolul 15 se abrogă.

16. Articolul 17 se abrogă.

17. Articolul 18 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 18. — Camerele agricole județene au următoarele atribuții:

a) oferă asistență tehnică și consiliere producătorilor agricoli în vederea absorbției fondurilor europene;

b) organizează activități de popularizare și asistență tehnică de specialitate prin înființarea de loturi demonstrative, demonstrații practice, târguri, expoziții, festivaluri, seminare, simpozioane, dezbateri și mese rotunde;

c) asigură asistență tehnică de specialitate, economică și managerială persoanelor care desfășoară activități în domeniile agricole și conexe în aplicarea tehnologiilor agricole moderne și a metodelor noi de conducere a fermelor în scopul eficientizării activităților la nivel de fermă;

d) realizează activități de formare profesională continuă în domeniul agricol și conexe, în conformitate cu prevederile legale în vigoare, ținând cont de nevoile și oportunitățile existente;

e) colaborează cu instituțiile de învățământ și cercetare agricolă în scopul realizării transferului tehnologic și diseminarea rezultatelor cercetării aplicative în agricultură prin elaborarea și distribuirea gratuită de tehnologii de cultură și de creșterea animalelor, materiale de specialitate, proiecte-model, altele;

f) realizează fluxul informațional către fermieri prin materiale audio-vizuale, emisiuni radio-TV, editarea, multiplicarea și distribuirea de materiale informative, reviste, cărți, broșuri, pliante, tehnologii de cultură a plantelor și de creștere a animalelor, proiecte tehnico-economice și alte materiale de specialitate;

g) îndeplinesc și alte atribuții, conform prevederilor legale și statutului-cadru.”

18. Articolul 19 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 19. — Camera Agricolă Națională are următoarele atribuții:

a) promovează inițiativele camerelor agricole județene;

b) aprobă nivelul cotizației membrilor;

c) colaborează cu instituțiile administrației publice centrale cu atribuții în domeniu pentru identificarea nevoilor de formare profesională continuă;

d) colaborează cu institute, stațiuni ori companii cu obiect de activitate în cercetarea agricolă fundamentală/aplicată și inovare;

e) încheie contracte de cercetare și inovare cu institute, stațiuni și companii de cercetare din domeniul agricol din România și din străinătate;

f) participă la proiecte cu finanțare europeană, națională sau internațională în domeniul cercetării, inclusiv proiecte în cascadă, în vederea sporirii competitivității sectorului agricol din România;

g) elaborează și aplică planul propriu de formare profesională continuă prin cursuri de inițiere, calificare, specializare și perfecționare a fermierilor;

h) organizează seminare, simpozioane, târguri, expoziții și manifestări științifice de profil, în țară și în străinătate;

i) promovează produsele și serviciile românești din domeniu, în țară și în străinătate;

j) îndeplinește și alte competențe stabilite prin lege sau prin statut.”

19. Articolul 20 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 20. — Finanțarea Camerei Agricole Naționale și a camerelor agricole județene se asigură din:

a) cotizații ale membrilor camerelor agricole;

b) dobânzile și dividendele rezultate din plasarea sumelor disponibile, în condiții legale;

c) dividendele societăților comerciale înființate în condițiile art. 3;

d) veniturile din activitățile realizate prevăzute la art. 19, precum și din alte activități economice directe;

e) donații și/sau sponsorizări;

f) comisioane;

g) prestări de servicii de consultanță sau asistență către fermieri, contra cost;

h) alte venituri prevăzute de lege.”

20. Titlul capitolului VII se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Statutul de utilitate publică al camerelor agricole**”

21. Articolul 21 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 21. — (1) Ulterior dobândirii personalității juridice, camerele agricole solicită acordarea statutului de utilitate publică.

(2) Prin derogare de la prevederile art. 38—40 din Ordonanța Guvernului nr 26/2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2004, cu modificările și completările ulterioare, camerele agricole legal constituite sunt, potrivit legii, de utilitate publică.”

22. Articolul 22 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 22. — (1) În vederea dobândirii personalității juridice, membrii încheie actul constitutiv și statutul camerei agricole, în formă autentică, sub sancțiunea nulității absolute.

(2) Actul constitutiv cuprinde, sub sancțiunea nulității absolute:

a) datele de identificare a membrilor: numele sau denumirea și, după caz, domiciliul sau sediul acestora;

b) exprimarea voinței de asociere și a scopului propus;

c) denumirea camerei agricole;

d) sediul camerei agricole;

e) durata de funcționare a camerei agricole, pe termen nedeterminat;

f) patrimoniul inițial al camerei agricole; activul patrimonial, în valoare de cel puțin dublul salariului minim brut pe economie, la data constituirii camerei agricole, este alcătuit din aportul în natură și/sau în bani al membrilor;

g) componența nominală a celor dintâi organe de conducere, administrare și control ale camerei agricole;

h) persoana sau persoanele împuternicite să desfășoare procedura de dobândire a personalității juridice;

i) semnăturile membrilor.

(3) Statutul cuprinde, sub sancțiunea nulității absolute:

a) elementele prevăzute la alin. (2), cu excepția celor de la lit. g) și h);

b) explicitarea scopului și a obiectivelor camerei agricole;

c) modul de dobândire și de pierdere a calității de membru;

d) drepturile și obligațiile membrilor;

e) categoriile de resurse patrimoniale ale camerei agricole;

f) atribuțiile organelor de conducere, administrare și control ale camerei agricole;

g) destinația bunurilor, în cazul dizolvării camerei agricole, cu respectarea prevederilor legale.

(4) Statutul camerei agricole se elaborează cu respectarea prevederilor prezentei legi și a statutului-cadru, prevăzut în anexa nr. 4. Statutul camerei agricole se elaborează cu respectarea prevederilor prezentei legi și a statutului-cadru, anexat la prezenta lege.

(5) Camerele agricole de utilitate publică se supun prevederilor art. 41—43 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(6) Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale elaborează proceduri specifice de control privind aplicarea prevederilor alin. (5).”

23. Articolul 24 se abrogă.

24. Articolul 25 se abrogă.

25. Articolul 28 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 28. — Mandatul persoanelor alese în cadrul camerelor agricole este de 4 ani, cu excepția mandatului primelor organe de conducere a cărui durată este de un an.”

26. Articolul 29 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 29. — Anexele nr. 1, 2, 4 și 5 fac parte integrantă din prezenta lege.”

27. La anexa nr. 1, punctul 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„4. fermier — persoană fizică sau juridică ce desfășoară activități în unul din următoarele domenii: agricultură și dezvoltare rurală, industrie alimentară, silvicultură, piscicultură, turism rural și agroturism.”

28. Anexa nr. 2 — Comitete de inițiativă se modifică și va avea următorul cuprins:

ANEXA Nr. 2

COMITETE JUDEȚENE DE INIȚIATIVĂ

— mod de funcționare —

A. Comitetele județene de inițiativă se înființează prin grija prefectului. Prefectul solicită autorităților locale și formelor asociative din domeniile agricultură și conexe să nominalizeze reprezentanții în comitetul județean de inițiativă. În situația în care se înregistrează mai mult de 7 nominalizări din partea formelor asociative din domeniile agricultură și conexe, desemnarea membrilor se face prin tragere la sorți, de către o comisie numită de prefect. Comitetele județene de inițiativă își încep activitatea în termen de 3 zile de la data înființării.

B. În prima ședință a comitetului județean de inițiativă membrii acestuia își vor alege președintele prin vot secret.

C. Comitetul județean de inițiativă se întrunește în ședințe ordinare, la convocarea președintelui, ori de câte ori este nevoie.

Deciziile se iau cu votul majorității membrilor comitetului județean de inițiativă. În prima ședință își desemnează președintele.

Comitetul județean de inițiativă:

a) în termen de 10 zile de la data numirii, delimitează circumscripțiile electorale pentru alegerea colegiilor județene ale camerelor agricole;

b) desemnează, în termen de 20 de zile de la data delimitării circumscripțiilor electorale, membrii comisiilor electorale de circumscripție și ai birourilor electorale de secție;

c) preia de la comisiile electorale de circumscripție, în termen de 24 de ore de la finalizarea alegerilor, procesele-verbale cu rezultatele alegerilor pe circumscripțiile electorale ale camerelor agricole.”

29. Anexa 3 se abrogă.

30. La anexa nr. 4, la articolul 1, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Camerele agricole sunt organizații neguvernamentale, deschise, apolitice, fără scop patrimonial, cu personalitate juridică, cu statut de utilitate publică dobândit în condițiile prezentei legi, și create în scopul:

a) promovării intereselor fermierilor, persoane fizice/juridice din agricultură, cu toate ramurile ei, industrie alimentară, silvicultură, piscicultură, turism rural și agroturism, denumite în continuare *domenii ale agriculturii și conexe*, în funcție de competențele acestora;

b) promovării în rândul fermierilor a politicii agricole comune, a programelor naționale de dezvoltare rurală, a strategiei și politicilor României de susținere financiară a agriculturii, a cercetării fundamentale și aplicate;

c) intensificării absorbției fondurilor europene în agricultură, industrie alimentară, silvicultură, pescuit și acvacultură;

d) formării profesionale și consultanței, care se acordă fermierilor persoane fizice și/sau juridice din agricultură și dezvoltare rurală, industrie alimentară, silvicultură, piscicultură, denumite în continuare *domenii ale agriculturii și conexe*.”

31. La anexa nr. 4, la articolul 1, alineatul (3) se abrogă.

32. La anexa nr. 4, articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Camerele agricole sunt partener de dialog al autorităților publice cu competențe în domeniile agriculturii, industriei alimentare, silviculturii și conexe, precum și al celorlalte autorități și instituții ale administrației publice centrale și locale, pe domeniile de competență.”

33. La anexa nr. 4, la articolul 3, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — (1) Membrii camerelor agricole județene pot fi:

a) Membri individuali: fermieri, persoane fizice sau juridice care desfășoară activități în agricultură, industrie alimentară, piscicultură, silvicultură, indiferent de domeniul de activitate, cu domiciliul/sediul în județul respectiv;

b) Membri colectivi: asociațiile profesionale din domeniul agricol, forestier și conexe înregistrate la nivel județean, precum și grupuri de producători legal constituite; patronate din domeniul agricol, forestier și conexe reprezentate în teritoriu; sindicate din domeniul agricol, forestier și conexe reprezentate în teritoriu; cooperative agricole; ocoalele silvice care administrează/asigură servicii silvice pentru fondul forestier, altul decât proprietatea publică a statului; colegiul medicilor veterinari; instituții de învățământ și/sau cercetare agricolă.”

34. La anexa nr. 4, articolul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — Camerele agricole județene au următoarele atribuții:

a) oferă asistență tehnică și consiliere producătorilor agricoli în vederea absorbției fondurilor europene;

b) organizează activități de popularizare și asistență tehnică de specialitate prin înființarea de loturi demonstrative, demonstrații practice, târguri, expoziții, festivaluri, seminare, simpozioane, dezbateri și mese rotunde;

c) asigură asistență tehnică de specialitate, economică și managerială persoanelor care desfășoară activități în domeniile agricole și conexe în aplicarea tehnologiilor agricole moderne și a metodelor noi de conducere a fermelor în scopul eficientizării activităților la nivel de fermă;

d) realizează activități de formare profesională continuă în domeniul agricol și conexe, în conformitate cu prevederile legale în vigoare, ținând cont de nevoile și oportunitățile existente;

e) colaborează cu instituțiile de învățământ și cercetare agricolă în scopul realizării transferului tehnologic și al diseminării rezultatelor cercetării aplicative în agricultură prin elaborarea și distribuirea gratuită de tehnologii de cultură și de creșterea animalelor, materiale de specialitate, proiecte model, altele;

f) realizează fluxul informațional către fermieri prin materiale audio-vizuale, emisiuni radio-TV, editarea, multiplicarea și distribuirea de materiale informative, reviste, cărți, broșuri, pliante, tehnologii de cultură a plantelor și de creștere a animalelor, proiecte tehnico-economice și alte materiale de specialitate;

g) îndeplinesc și alte atribuții, conform prevederilor legale și statutului-cadru.”

35. La anexa nr. 4, articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — Camera Agricolă Națională are următoarele atribuții:

a) promovează inițiativele camerelor agricole județene;

b) aprobă nivelul cotizației membrilor;

c) colaborează cu instituțiile administrației publice centrale cu atribuții în domeniu pentru identificarea nevoilor de formare profesională continuă;

d) colaborează cu institute, stațiuni ori companii cu obiect de activitate în cercetarea agricolă fundamentală/aplicată și inovare;

e) încheie contracte de cercetare și inovare cu institute, stațiuni și companii de cercetare din domeniul agricol din România și din străinătate;

f) participă la proiecte cu finanțare europeană, națională sau internațională în domeniul cercetării, inclusiv proiecte în cascadă în vederea sporirii competitivității sectorului agricol din România;

g) elaborează și aplică planul propriu de formare profesională continuă prin cursuri de inițiere, calificare, specializare și perfecționare a fermierilor;

h) organizează seminare, simpozioane, târguri, expoziții și manifestări științifice de profil, în țară și în străinătate;

i) promovează produsele și serviciile românești din domeniu, în țară și în străinătate;

j) îndeplinește și alte competențe stabilite prin lege sau prin statut.”

36. La anexa nr. 4, la articolul 8, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — (1) Organele de conducere ale camerelor agricole județene constituite în urma alegerilor organizate la nivelul

fiecărui județ sunt: colegiul județean și biroul permanent al colegiului județean.”

37. La anexa nr. 4, articolul 10 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — Colegiul Național al Camerei Agricole Naționale este forumul decizional constituit din membrii birourilor permanente ale colegiilor camerelor agricole județene și 9 membri ai Biroului permanent al Camerei Agricole Naționale.”

38. La anexa nr. 4, la articolul 11, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Președintele Camerei Agricole Naționale este președintele Prezidiului și al Biroului permanent.”

39. La anexa nr. 4, articolul 13 se abrogă.

40. La anexa nr. 4, la articolul 14, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 14. — (1) Directorii camerelor agricole județene vor fi desemnați din rândul personalului angajat.”

Art. II. — Art. II din Legea nr. 122/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 283/2010 privind camerele pentru agricultură, silvicultură și dezvoltare rurală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 11 iulie 2012, se abrogă.

Art. III. — Comitetul Național de Inițiativă și comitetele județene de inițiativă ale camerelor agricole vor organiza primele alegeri pentru constituirea camerelor agricole în termen de maximum 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Daniel Constantin

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,

Nicolae-Liviu Dragnea

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

București, 12 iunie 2013.

Nr. 58.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

